

Oorlog is een poppenspel ***

WOUTER HILLAERT

Ja, de oorlog is nu ook definitief het theater binnengedrongen. Voor aanvallen over historische correctheid hoeft *Loop!* evenwel niet te vrezen. Hun oorlog speelt 'om het even waar, om het even wanneer'. Voorbij de anekdotiek van film en tv kan theater dan ook streven naar de kern van de zaak: de dwingende machinerie van onvrijheid achter elke oorlog.

Nochtans schreef regisseur Wim De Wulf een erg Vlaams verhaal. Ergens tussen *Het gezin Van Paemel* en *Mijn kleine oorlog* proberen twee broers hun leven op te bouwen zoals het jongelingen past: met een lief, en in de muziek. Carlo is de koele denker, hij bekwaamt zich op Liszt. Theo is één brok emotie, hij verkiest het wildere gitaarwerk. Maar dan komt de oorlog. Wat doet die met hoofd en buik?

Zoals wel vaker weeft De Wulf tussen zijn kleine figuren de ontluikende liefde, om de impact van de grote omstandigheden des te tragischer te maken. Carlo en Theo krijgen iets met Lena en Martha, de dochters van fabrieksbaas Van Outryve. Maar al tijdens de mobilisatie scheurt hun kwartet, en wordt het zelfs tegen zichzelf

uitgespeeld. Het hoofd mag zich verzetten tegen alle geweld, de buik compleet gehoorzamen, maar toch zuigt de oorlogsmachine alles op in haar molenrad van schuld en doodslag.

Voor die omslag volstaan op scène een twintigtal tafels, die telkens van positie wisselen. Fabriek wordt slagveld, slagveld wordt kerkhof. Bommen vallen er niet. In *Loop!* zit de oorlog vooral in het hoofd. En in één mandarijntje. De vader van Carlo en Theo krijgt het steeds weer aangereikt, maar is een arm verloren in de fabriek. Hij kan zijn verlangen enkel aankijken, maar het niet hanteren. Precies dat beeld vat de hele voorstelling. Tien uitdrukingsloze poppen, vier levendige acteurs en twee muzikanten maken er een ontroerend oorlogsportret van.